

מסורת הש"ס

א) [לעיל לבג, ט] ג' זל
מתימא, א [שם לבג, ט]
ד) [ב"ב קמ"ב, ט] ו) ויקרא
טו, ו) ו) זל או משום,
ו) ויקרא טו, ו) ויקרא
טו, ו) [שם זל ד"ה הנה
ואחרי ד"ה והיולדת],

הגהות הב"ח

א) ג' חא שיליה לבג.
ב) ר"ב רבה גרסי ועי' ב"ב
המ"ק כ"פ צנת טו"ס דף
לג ד"ה רואה: (ג) רש"י ד"ה
ואליה וכו' מיהה וזבח:
ג) ד"ה טו"ס הלכה וכו'
משום ראייה הוא ל"ל ומי
דמאתמול נמק:

הגהות מהר"ב

הנשבורג

א) ג' מ"ר הנה והנה: כ"ז
עין מ"ש סי' קלד סי' כ"ז:
ב) שם אי' מיני נדה נדה: כ"ז
ע"ש כ"ז ה"ל סי' כ"ז ב"ה
א"ך מ"ש ה"ב: ג) ב"ן
שם פ"ק את ד"ל מ"י פ"ה
מהל' אסוריו פ"ה:

מוסף רש"י

פולטת שכבת זרע: כ"ן
ששמה צינור ופסקה
והשחלה למטה ופולטת, מהו
ששמו מנייה, רואה
הוא: הא דק"ל דפולטת
טמאה משום רואה היא
וסתרה, או נוגעת היא.
(יט"ו ל"ג), ברקא הדא
תתיר. טלסס וק"ל אה
איה דקוקיס (שם פ"ק צ"ט).

יוצא דופן פרק חמישי נדה

מב.

עין משפט
נר מצוה

כד א מ"י פ"ו מהל'
מרומת הל"ז:
ב) ב מ"י פ"ה מהל' אה
העומה הל"ז והלכה
י"ז:
ג) ב מ"י פ"ה מהל' אסורי
פ"ה הל"ז:
ד) ב מ"י פ"ה מהל' משב
ומשב ה"ל סגנ לאון
ק"ל:
ה) ב מ"י פ"ג מהל' שאר
ארות העומה הלכה א':

מסתברא דנוגע הויא. ומסיני לא גמרינן לחדוש הוא ולהכי לרבנן נמי לפרטין יהיה ללא גמרינן מסיני אע"ג דבסמון צני לנימר דאך לר"ש רואה הויא וסתרה: **מדאחמיר** רחמנא אבע"י קריין בסיני. מליש לא מוכח דפשיטא דרואה הוי אלא מןהא דמשום פולטת הוהיר רחמנא ג' ימיש אל תגשו אל אשה: **דחא** זבין ומצורעים דחמירי. אף ע"ג דלכתי לא נאמרנה פרשת טומאה ושילוח טמאים מ"מ ראו להחמיר בהן יומר מצפולטת: **עך באן דא קאמר ר' שמעון** ב"ו. אכל לטמא במשאו רואה הויא וסת' והא אמר צפסאים פרק אלו דברים (דף טו: פ) דר' שמעון סבר כר' נתן דזו צני שיעור תחמית פי האמה וילפי צעל קרי מזב וס"כ אמאי מטמא במשאו נימא דיה כזועלה וי"ל דרבי שמעון ודאי לא מטמא במשאו והכא ה"ק אפי' למאן דלית ליה כר' שמעון דפולטת ולא מטמאה בפנים כחוק מ"מ מטמאה במשאו אי סבר דליש מטמא בהמשו:

תוס' הרא"ש

מדאחמיר רחמנא אבע"י קריין בסיני. לאו מאש גמר דא"כ יגמר מוקדש מדאחמיר רחמנא לשלח בעל קרי חזר לב' מנות כמרוב והחם לאו חידוש הוא אלא גמר אשה דמטעם פולטת החמיר הכתוב (רבדלי קריין) בסיני שיפירשו ימיש מנשותיהן: **דחא** זבין ומצורעין דחמירי. פי עתיד להחמיר עליון יותר מבע"י קריין. ע"כ לא קאמר ר' שמעון דיה כזועלה כר' אבל לטמא במשאו רואה הויא וק' מהו דאמרין בפסחים פ' אלו דברים דר' שמעון סבר כר' נתן דאיתרין כחומת פי האמה וילפי בעל קרי מזב וא"כ דיה כזועלה ולא טמא במשאו וי"ל דר' שמעון ודאי אינה מטמא במשאו וה"ק דאפי' סבורי לן כר' שמעון הא דאית ליה לעיל שאינה מטמאה בפנים כחוק מ"מ איפשר דס"ל דמטמאה במשאו: הנהר והובח ושומרת יום כנגד יום כולם טמאות בפנים כחוק. פרשי בראיה ראשונה אבל בשניה ליכא למימר דהא בלא ראייה מטמא היא וה"ק הובח והשומר יום כולומר בין שאתה ג' ימיש בין שאתה יום אחד מטמאה בבית החיצון בראיה ראשונה. ג"ל דבת' דוק דמשכח לה פשרי נפקותא בובה ימיש רצופין: **אמאי** טמאה בלועה היא: אליבא דאביי דמטמאה בפנים כחוק אפי' דאית ליה לקמן דאית מקום של אשה בלועה הוא. ומי לרבא נמי איכא למימר דקרי ליה טמאה בלועה משום דאיידי שיעקר מחוקקו ולא יצא עדיין לבית החיצון והא דמסיק הכא נמי בשיצא לחוץ לרבא אע"ג דלא יצא לחוץ לגמרי אלא שיצא לבית החיצון לגמרי. ומי מדקאמר עשאהו ככלת עוף טהור משמע דס"ל כאביי דלרבא אמרין לקמן דמקום נבלת עוף טהור בית הסתוריים: **עשאהו** ככלת עוף טהור. ואע"פ שלא החמירו בשאר טמאות בלועות דלמא הכא גזרו טפי שלא יבא לטהרה ע"י טבילה זו אפי' נגע בה כשיצא לחוץ:

מסתברא דנוגע הויא. ומסיני לא גמרינן לחדוש הוא ולהכי לרבנן נמי לפרטין יהיה ללא גמרינן מסיני אע"ג דבסמון צני לנימר דאך לר"ש רואה הויא וסתרה: **מדאחמיר** רחמנא אבע"י קריין בסיני. מליש לא מוכח דפשיטא דרואה הוי אלא מןהא דמשום פולטת הוהיר רחמנא ג' ימיש אל תגשו אל אשה: **דחא** זבין ומצורעים דחמירי. אף ע"ג דלכתי לא נאמרנה פרשת טומאה ושילוח טמאים מ"מ ראו להחמיר בהן יומר מצפולטת: **עך באן דא קאמר ר' שמעון** ב"ו. אכל לטמא במשאו רואה הויא וסת' והא אמר צפסאים פרק אלו דברים (דף טו: פ) דר' שמעון סבר כר' נתן דזו צני שיעור תחמית פי האמה וילפי צעל קרי מזב וס"כ אמאי מטמא במשאו נימא דיה כזועלה וי"ל דרבי שמעון ודאי לא מטמא במשאו והכא ה"ק אפי' למאן דלית ליה כר' שמעון דפולטת ולא מטמאה בפנים כחוק מ"מ מטמאה במשאו אי סבר דליש מטמא בהמשו:

בירידה טמאה הדס טמא

דצימיו וטבילה תליא רחמנא וטמאה האשה משום נוגע טומאת ערס: **אמאי** טומאה בלועה היא. לנאצי דלאמר כסמון אומו מקום של אשה בלועה הוי ניחא דקרי ליה טומאה בלועה ולרבא נמי דלאמר צימ הסתרים הוי י"ל דמיידי בשענקר הדס מה המקור ולא יא' לצית החיצון והא דמסיק שיצא לחוץ לרבא לא כריך שיצא לחוץ לגמרי אלא שיצא לצית החיצון דהוי צימ הסתרים וטמא במשאו ויטהו עשאהו ככלת עוף טהור משמע דסבר כנאצי דלרבא אמר לקמן דמקום נבלת עוף טהור צימ הסתרים הוי:

עשאהו ככלת עוף טהור.

אע"ג דנעלמא לא החמירו בטומאה בלועה הכא גזרו רבנן טפי כדי שלא יבא לטעות ולטהרו על ידי טבילה אפילו כשיצא לחוץ וכי משני הכא נמי כשיצא לחוץ סבר דלא גזרו: **הא** טבילה

זיבה לא צריכא שירדה לטבול מטומאה לטהרה וזיבה לא צריכא בר אשוי אמר רב יודלת שירדה לטבול מטומאה לטהרה ונעקר ממנה דם בירידה טמאה בעלייה טהורה א"ל רבי ירמיה לר' זירא בירידה אמאי טמאה בלועה היא א"ל זייל שיליה לרבי אבון דאסברית ניהליה וכרכיש לי ברושיה בי מדרשא אול שיליה א"ל עשאהו ככלת עוף טהור השמטמאה בנדיים בבית הבליעה מי דמו התם

מסברא נוגעת הויא לא היא מסברא לא ולא הזיהר על טמא שרץ רואה הויא: **כולנו** ברקא **הא** ספיסו. כולסו שמעמס שמועה אחת. תפיתו לשון רוק וחזירו כחמיות תוף שדי צפרק אף על פי (דף ס"א): **אמר** ליה. אצני שפיר אמר לך: **אכל** לספור **וטמא** במשאו רואה הויא. דאי נמי דיה כזועלה מטמאה כזועלה במשאו וסתרה כזועלה: **כ** כולן **מטמאין** צפנים כחוק. בראייה ראשונה אכל צנייה ליכא לנימר דהא בלא ראייה טמאה היא: **הויולדת**. לקמן מפרש: **הובח** ו**ומרים** יום. הכי קאמר צין שרפתה ג' ימיש צין שרפתה יום אחד מטמאה צצית החיצון בראייה ראשונה: **אי** צימיו נדה. ילדה וראתה הא תני ליה זיבה הא תני ליה זיבה: **מטמאה** לטהרה. לאחר שזועים וקיימא לן צצית הלל דחמיר צצנות כותים (לעיל דף ט"ו): **צימיו** וטבילה תלך רחמנא דלך הוי דם טהור אלא לאחר טבילה: **ועקר** דם. צצית החיצון ועמד שם יום או יומים: **עמאה**. כל זמן שהוא צה וכשיצא צנייה אחריתי דלך טהרה הויא ויהיו דתינא צצית מטמאה צצית החיצון: **טומאה בלועה** הויא. וקיימא לן צפרק בהמה הימקה (חולין דף ע"ה). טומאה בלועה אינה מטמאה לא במגע ולא במשאו והכא הויא טומאה בלועה היא ולא דמיא לכל הנשים שמתמאות צצית החיצון דהתם משום ראייה (א) דמאתמול היא וטומאת שצעה ורחמנא אמר (ויקרא טו) בצצרה מצי אחא צצית החיצון הויא ראייה אכל הכא משום משא ונגיעה היא וטומאת ערס דאי משום ראייה מנתמול הויא ראייה וראייה דמאתמול לא מניחא לה האידנא דמאתמול הויא להו ימי טומאה והשתא הוה להו ימי טהור וטומאה בלועה לא מטמיה צצית החיצון: **אסברית** ניהליה. פירשתי לו טעמא: **וכרכיש** לי ברושיה. הורה לדברי ונעעב בראש: **נדיים** צצים **בלועה**. נדיים שהוה לצדו צהן בשעה שנוגע בה אינן טמאין שאין להן טומאה בה (ויקרא כג) אין לך אלא מה שאמור בה אכילה ולא מגע ומה היא מטמאה נדיים שהוא לצדו בשעת בליעה כדכתיב (שם פ') [וכלן] נפש אשר תאכל נבלה וטריפה באזרח ובגר וכבש נגדי וטהר ונבלת עוף טהור כתיב דנבלת בהמה לא מטמאה צצית הבליעה כדלאמר בשמעתי [לקמן ע"ב] ונבלת עוף טהור נמי לא מטמאה כדלאמר במורת כהנים (אחרי פרק י"ג) מי שאיסורו משום צל תאכל נבלה יצא עוף טהור שאין איסורו משום צל תאכל אלא משום צל תאכל

מסברא נוגעת הויא לא היא מסברא לא ולא הזיהר על טמא שרץ רואה הויא: **כולנו** ברקא **הא** ספיסו. כולסו שמעמס שמועה אחת. תפיתו לשון רוק וחזירו כחמיות תוף שדי צפרק אף על פי (דף ס"א): **אמר** ליה. אצני שפיר אמר לך: **אכל** לספור **וטמא** במשאו רואה הויא. דאי נמי דיה כזועלה מטמאה כזועלה במשאו וסתרה כזועלה: **כ** כולן **מטמאין** צפנים כחוק. בראייה ראשונה אכל צנייה ליכא לנימר דהא בלא ראייה טמאה היא: **הויולדת**. לקמן מפרש: **הובח** ו**ומרים** יום. הכי קאמר צין שרפתה ג' ימיש צין שרפתה יום אחד מטמאה צצית החיצון בראייה ראשונה: **אי** צימיו נדה. ילדה וראתה הא תני ליה זיבה הא תני ליה זיבה: **מטמאה** לטהרה. לאחר שזועים וקיימא לן צצית הלל דחמיר צצנות כותים (לעיל דף ט"ו): **צימיו** וטבילה תלך רחמנא דלך הוי דם טהור אלא לאחר טבילה: **ועקר** דם. צצית החיצון ועמד שם יום או יומים: **עמאה**. כל זמן שהוא צה וכשיצא צנייה אחריתי דלך טהרה הויא ויהיו דתינא צצית מטמאה צצית החיצון: **טומאה בלועה** הויא. וקיימא לן צפרק בהמה הימקה (חולין דף ע"ה). טומאה בלועה אינה מטמאה לא במגע ולא במשאו והכא הויא טומאה בלועה היא ולא דמיא לכל הנשים שמתמאות צצית החיצון דהתם משום ראייה (א) דמאתמול היא וטומאת שצעה ורחמנא אמר (ויקרא טו) בצצרה מצי אחא צצית החיצון הויא ראייה אכל הכא משום משא ונגיעה היא וטומאת ערס דאי משום ראייה מנתמול הויא ראייה וראייה דמאתמול לא מניחא לה האידנא דמאתמול הויא להו ימי טומאה והשתא הוה להו ימי טהור וטומאה בלועה לא מטמיה צצית החיצון: **אסברית** ניהליה. פירשתי לו טעמא: **וכרכיש** לי ברושיה. הורה לדברי ונעעב בראש: **נדיים** צצים **בלועה**. נדיים שהוה לצדו צהן בשעה שנוגע בה אינן טמאין שאין להן טומאה בה (ויקרא כג) אין לך אלא מה שאמור בה אכילה ולא מגע ומה היא מטמאה נדיים שהוא לצדו בשעת בליעה כדכתיב (שם פ') [וכלן] נפש אשר תאכל נבלה וטריפה באזרח ובגר וכבש נגדי וטהר ונבלת עוף טהור כתיב דנבלת בהמה לא מטמאה צצית הבליעה כדלאמר בשמעתי [לקמן ע"ב] ונבלת עוף טהור נמי לא מטמאה כדלאמר במורת כהנים (אחרי פרק י"ג) מי שאיסורו משום צל תאכל נבלה יצא עוף טהור שאין איסורו משום צל תאכל אלא משום צל תאכל